

Bönens kraft

Vem kan du be för i dag?

David Dickson

Kyrkans tidningar
Baserad på en sann berättelse

"Be för varandra" (Jak. 5:16).

Pappa ropade på alla att komma till datorn. Lucy släppte gosedjuret giraffen som hon lekte med och skyndade dit. Vad var det som hände? Var det dags att ringa farmor via internet?

Pappa pekade på skärmen. "Jag ville visa er en del av ett tal från generalkonferensen."

Lucy kisade med ögonen. Det var inte farmor. Det var president Eyring! Han var med i första presidentskapet.

Pappa tryckte på play. President Eyring talade om att vi ska stödja våra ledare i kyrkan. Han förklarade att kyrkans ledare behöver våra böner för dem.

"Det är därför vi ber för profeten, eller hur, pappa?" sa hennes lillebror David. Pappa och mamma nickade.

"Ja, det gör vi", sa pappa. "Men jag tänker också på vårt grenspresidentskap. Jag tror att president Alvarez och hans rådgivare också behöver våra böner."

Lucy tyckte om president Alvarez och hans rådgivare. De var alltid snälla mot henne. Hon ville hjälpa dem!

"Jag ska be för dem", sa Lucy. "Och vi kan be för dem i våra familjböner också!"

"Jag tycker att det är en jättebra idé", sa mamma. "Vi gör det!"

Under dagarna som följde försökte Lucy verkligen komma ihåg att be för grenspresidentskapet i sina böner. Det tog bara några sekunder till varje gång. Det var lätt!

På söndagen under sakramentsmötet ställde president Alvarez sig upp efter psalmen.

Sedan sa han något som fick Lucy att spärra upp ögonen.

"Som grenspresidentskap vill vi tacka er för att ni ber för oss", sa han.

"Vi har verkligen känt styrkan från de bönerna. Vi behöver verkligen er tro och era böner för att kunna utföra våra ämbeten. Tack!"

Lucy flinade. Hon tittade på pappa. Han log också. Hon kunde inte tro det! Hon var så glad att hon knappt kunde

sitta stilla. Hon lutade sig fram och drog i mammas ärm.

"Mamma!" viskade hon. "Hörde du vad president Alvarez sa?!" Hon ville hoppa upp och ner. "De fungerade! Våra böner fungerade verkligen!"

Efter kyrkan gick Lucy och hennes familj hem tillsammans.

"Gud hör verkligen våra böner", sa mamma. "Är det inte härligt att se hur mäktigt det är när en grupp personer ber för någon annan?"

Lucy kände sig

"När jag ber känner jag mig närmare min himmelske Fader och Jesus."

**Lorena Eduarda N., 5 år,
São Paulo, Brasilien**

varm och glad inuti. Hon och David skuttade nerför trottoaren medan mamma och pappa gick bakom dem. Hon visste att hennes himmelske Fader hade hört familjens böner. De gjorde verkligen skillnad. Bara genom att be!

Den kvällen gjorde Lucy sig redo för att be. Hon tänkte på sin primärlärare och andra ledare i kyrkan som kunde behöva några välsignelser till. Kanske skulle hon be för dem också! Lucy lade armarna i kors och böjde huvudet. Hon visste precis vad hon skulle säga. ●